

WSOY

 Faunoidit

HARAKAN- LOUKKU

Annukka Salama



Annukka Salama

HARAKAN- LOUKKU

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Kiitos
WSOY:n kirjallisuussäätiö ja
Taiteen edistämiskeskus

Sivun 75 laulun säe Immi Hellénin runosta Oravan pesä (1898)

© Annukka Salama ja WSOY 2014
ISBN 978-951-0-40645-8
Painettu EU:ssa

Sarinalle surinalle

THE MAGPIE RHYME

One for sorrow

Two for joy

Three for a girl

Four for a boy

Five for silver

Six for gold

Seven for a tale never to be told

Eight for a wish

Nine for a kiss

Ten for a bird that you won't want to miss.

– PERINTEINEN ENGLANTILAINEN LASTENLORU

Unna pyyhkäisi oranssit kiharat otsaltaan ja siirsi jalkansa seuraavalle tiilelle. Pakkasen huurruttama seinä oli tajuuttoman liukas kesätennarien alla. Unna vilkaisi olkansa yli, kun kumisesta kengänpohjasta irtosi pikkukiviä. Sora poukkoili kirkon seinää pitkin ja rapisi kahdenkymmenen metrin matkan pimeälle pihalle. Unna pystyi kuulemaan sen, vaikka kivistä lähti tuskin ääntä. Maan vetovoima tuntui huikealta niin korkealla.

”Anna kätesi”, Nemo sanoi ja yritti tarttua Unnaa ran-
teesta.

”Pääsen mä itsekin”, Unna mutisi ja ponnisti vartalon-
sa kämmenten varaan. Tiilet tuntuivat jäisiltä ihoa vasten.
Hän kierähti kuperkeikalla tasanteelle ja ponnahti jaloil-
leen.

Maisema näytti yliluonnollisen kauniilta kirkkaassa
pakkasyössä. Tähtitaivas levittäytyi yllä, kirkon piha ja sitä
ympäröivä metsä avautuivat mustana aukkona heidän al-
laan, kaukana horisontissa humisi moottoritien ääni. Ko-
kumus oli ihokarvoja nostattava.

Oli mahtavaa jakaa kiipeily kerrankin jonkun kanssa.
Ennen Nemoa Unna oli joutunut kiipeilemään 17 vuoden
mittaisen elämänsä ajan yksin, koska ei ollut tavannut
koskaan yhtä ketterää ihmistä kuin hän itse oli. Nemon

voimaeläin oli jokikameleontti, joten poika omaksui aina kymmenen metrin säteeltä muiden faunoidien erityisvoimia. Unnan seurassa jätkä oli siis vikkelä kuin orava ja kiipesi kirkon seinää pitkin yhtä helposti kuin asteli asfaltoidulla kävelykadulla.

”Tähdenlento”, Nemo kuiskasi ja osoitti taivaalle.

”Eikä ole kun lentokone”, Unna mutisi ja potki irronneita tiilenmurusia alas seinältä.

Nemo työnsi vaaleat, auringon polttamat hiuksensa korvan taakse ja veti löysää pipoaan syvemmälle korville. Kundi näytti ruskettuneen ihonsa ja ylihyvän ryhtinsä kanssa surffarilta jopa paksuissa talvivaatteissa. Unna haistoi raikkaan meren ja suolaveden sekaisen vesielementin nytkin faunoidin ihosta.

Unna nosti toppatakin kaulukset pystyyn ja työnsi kädet neulottuihin tumppuihinsa. Hän siirsi painonsa toiselle jalalle päästäkseen edes vähän lähemmäs lämpöä, jota Nemon vartalosta säteili.

”Huimaako sua?” Unna kysyi ja vilkaisi kameleonttia.

”Ei”, Nemo sanoi ja astui lähemmäs reunaa. Kielekkeellä ei ollut minkäänlaista kaidetta. Ehkä kirkon seinällä ei ollut tarkoitus seistä. ”Kiivetäänkö katolle asti?” Nemo kysyi ja vilkaisi taakseen. Piikin muotoinen huulikoru kimalteli kauniisti pojan puheen tahdissa. Unna ei tiennyt vielääkään pistikö se suudellessa, vaikka oli miettinyt sitä heidän ensimmäisestä kohtaamisestaan asti.

Unna haki jalansijan hämärässä ja punnersi itsensä takaisin tiiliseinälle Nemon perässä. Muutama ponnistus ja he olivat vanhan gargoylen luona. Leijonan muotoinen patsas oli valaistu spotilla ja peto näytti loikkaavan kir-

kon seinästä ulos hetkenä minä hyvänsä. Kiviveistoksen kasvoista oli lohkeillut kappaleita ja osa pitkistä hampaisista sekä kynsistä puuttui. Teos oli silti taitavasti veistetty, ilme oli ihmeellisen elävän oloinen, aivan kuin kivisen irstistyksen alla olisi ollut oikeita lihaksia. Unna kohotti kätensä ja kosketti patsaan kasvoja. Ne olivat kylmät ja kovat. Elottomat.

Unna heilautti hetken mielihohteesta jalkansa patsaan yli, veti itsensä istumaan leijonan päälle kuin hevosen selkään. Nemo teki saman ja Unna puri huultaan, kun hän tunsu pojan vartalon selkäänsä vasten. Hän veti ilmaa nenänsä kautta sisään, mutta Nemosta ei huokunut mitään erityistä tunnetta.

Rufuksen kanssa he olivat haistaneet toisistaan halua, halua ja halua. Siitä oli jo kaksi kuukautta, kun he olivat eronneet, mutta Unna ei ollut vielääkään valmis menemään eteenpäin.

Nemon seurassa oli vapauttavan helppoa viettää aikaa. Rufuksen kanssa Unnan sukat olivat pyörineet jatkuvasti jaloissa ja välillä oli ollut jopa ihan mahdotonta istua paikoillaan samassa huoneessa. He olivat tykänneet ajatella, että heidän rakkautensa oli tähtiin kirjoitettua ja yltiöromanttista, mutta matto oli vedetty totaalisesti jalkojen alta Kaliforniassa, kun Unna oli saanut selville metsästäjien juonen. Saalistajat olivat geenimanipuloineet Unnasta Rufukselle täydellisen vastinparin suvunjatkamista varten lisätäkseen lohikäärmeen riistapopulaatiota, suojellakseen viimeistä lohikäärmettä ja tulielementtiä sukupuutolta. Kuvottavaa.

Ja yksinäistä. Metsästäjät olivat tehneet Unnasta myös planeetan ainoan faunoidinaaraan leikkiessään jumalaa.

Kaikki muut eläin ihmiset olivat nimittäin poikia. Nemon sisko Edenkin oli vain melkein-faunoidi, 46-prosenttinen punapiraija.

"Ootko sä käynyt voimaeläinsuojeluyhdistyksessä Kalifornian reissun jälkeen?" Nemo kysyi. "Mumak lähetti sulle terveisiä."

"Ai, kiitos. Mitä asiaa sulla on sinne ollut?"

"Mä oon käynyt kameleonteille tarkoitetulla voimien hallintakurssilla."

"Ymmärrän", Unna mutisi. Erityisominaisuuksien vaihtelu oli Nemolle kamalaa faunoidiruuhkassa. "Niinku tunteidenhallintaa vai? Onnistuuko se?"

"No joo", Nemo naurahti. "Se on sitä vaikeempaa, mitä vahvemman voimaeläimen erityisvoimat tulee läpi. Mutta pakko sitä on yrittää harjoittaa."

Unna nyökkäsi. Nemolla oli ollut Kaliforniassa vaikeuksia varsinkin Rufuksen lohikäärmeen voimien kanssa, mutta jätkät olivat vältelleet toisiaan siitä lähtien. Ihan ymmärrettävistä syistä.

Unna veti hihat rystysten yli ja hytisi. Hengitys höyrysi pakkasessa.

"Onks sulla kylmä?" Nemo kysyi ja hieroi varovasti Unnan käsivartta. Ulkoilukankaat kahisivat toisiaan vasten ja peittivät toivottavasti Unnan sydämen sykkeen alle. Se takoi tiuhaan.

"Joo", Unna sanoi ja irrottautui Nemon otteesta. Hän heilautti jalkansa patsaan yli, haki jalansijan korokkeelta. "Mennääks meille?"

"Mennään vaan", Nemo vastasi. "Pystyisiköhän tästä hyppäämään tohon puuhun?"

Unna vilkaisi Nemon osoittamaan suuntaan. Korkean

lehmuksen oksat pyyhkivät kirkon seinää. Unna virnisti Nemolle.

Haaste vastaanotettu.

Hän ponnisti voimalla päästäkseen lähelle runkoa ja paksumpia oksia. Kun jalat irtosivat kirkon tiiliseinästä, Unnan vatsassa hulmahti. Ilmalento tuntui sormenpäissä asti ja Unna levitti raajansa kuin liito-orava. Tuuli vingahti korvissa, kyynelkanavat vuotivat hetkessä vettä. Siinä vaiheessa kun ratina alkoi, Unnan oli pakko sulkea silmät. Ohuet risut iskivät poskiin ja naarmuttaisivat silmien lasiaisia, jos hän ei olisi varovainen. Touhuun olisi tarvittu laskettelulasit tai vastaavat. Unna tarrasi sokkona paksusta oksasta kiinni. Puu jäi huojumaan ylös alas kuin vieteri.

Kuului rytinää, kun Nemo hyppäsi perässä. Unna pyöräytteli itsensä ketterästi kohti maata, kiersi runkoa ja valitsi vaistojen varassa parasta reittiä hämärässä. Hän pudottautui parista metristä hankeen ja kierähti ukemilla jaloilleen. Nemo pyllähti muutaman sekunnin kuluttua Unnan viereen niin että lumi pöllähti.

”Juostaaks?” Unna kysyi.

Nemo nyökkäsi.

Unnan sisäinen orava sai ihmeellistä tyydytystä, kun he kiisivät kaupungin läpi sulavalla, katkeamattomalla liikkeellä. Hyppy männyn runkoa vasten, potku, loikka muurin päälle, voltilla alas ja taas juoksua. Pakkanen toi sopivan lisän haastetta touhuun, kun he lipsuivat metalliselle sillankaiteelle ja siitä hallan huurruttamaan rauduskoivuun. Rytinällä alas ja tien yli keltatiilisen rivitalon pihaan. Molemmat huohottivat, kun he pysähtyivät pitelemään polviaan.

Unna kaivoi avaimet taskustaan ja loksautti oven auki. Kasvoille tulvahti eteisen lämpö ja tuoreen pullan kanelin tuoksu.

”Moi”, Unna huudahti. Hän sai vastaukseksi epämääräistä mutinaa asunnosta ripustaessaan takkiaan naulakoon. Nemo heitti omansa huolettomasti tuolille ja potki kenkäänsä hujan hajan nurkkaan. Rufus ei olisi tehnyt koskaan niin. Se oli ripustanut Unnankin takin aina sääntillisesti naulaan, jos hän oli jättänyt sen Aleksanterinkadulla biljardipöydälle tai lattialle lojumaan.

Unna kiihdytti askeleensa eteisen peilin ohi. Häntä hävetti, kun hän tajusi pukeneensa pelkän yöpaidan talvitakin alle ja jättäneensä pörroiset hiukset pipon sisään harjaamatta. Hups. Unna kävi edelleen puolella teholla eron jälkeen ja kulki varsinkin viikonloput ihan mitä sattuu yllään. Rufus oli kuulemma vielä paljon pahemmassa jamassa, ainakin Joonen puheista päätellen.

”Niin että moi”, Unna sanoi kävellessään keittiöön. Äidillä oli Marimekko-essu yllä ja jauhoja poskessa.

”Moi Unna, moi Nemo”, äiti sanoi katsomatta heitä. Mutsi ripotteli fariinisokeria kaulitulle pullataikinalle. Unna nappasi jääkaapista kaksi kokista ja lykkäsi toisen tölkin Nemon käteen.

”Kiitos”, Nemo sanoi. ”Päivää Tarja. Täällä tuoksuu hyvältä.”

Äiti virnisti vastaukseksi ja pyöritti taikinan rullalle. ”Saatte ihan kohta maistaa.”

Unna käveli huoneeseensa ja napsautti pleikkariin virrat päälle. Nemo siirsi koulukirjat lattialle nojatuolista ja rymähti siihen istumaan mustan peliohjaimen kanssa. Unnalle jäi punainen laite, kuten aina.

Unna heitti oranssin samettipäiväpeiton petaamattomalle sängylleen ja lotjahti kyljelleen ohjaimen kanssa. Nemo ei istunut ikinä vahingossakaan Unnan sängylle. Aivan kuin patjalle olisi levitetty jotain syövyttävää happoa tai näkymätöntä piikkilankaa. Rufus ei ollut kainostellut koskaan siinä suhteessa. He olivat pelanneet sängyllä aina sylikkään, raajat solmussa niin lähekkään, että Unna oli tuntenut lohikäärmeen kuuman hengityksen hiuksissaan. Tai olivat pelanneet ainakin hetken, laittaneet sitten oven lukkoon ja tehneet jotain muuta. Unna pyyhkäisi otsaansa ja yritti sulkea mielikuvan pois ajatuksistaan.

"GTA:ta?" Unna kysyi ja näpytteli kauko-ohjaintaan. Hän näki syrjäsilmillä kuinka Nemo nyökkäsi. Tyyppi ei puhunut koskaan sanaakaan ylimääräistä. Ainoat aiheet, joista Nemo intoutui muodostamaan kokonaisia lauseita oli Taijin delfiniteurastukset ja haineväkeiton suosion seuraukset merten tasapainolle. Varsinainen ilopilleri.

He pelasivat melkein tunnin ja Unna romutti neljä Ford Mustangia lunastuskuntoon siinä ajassa. Nemon pelityyli oli hillitympi. Jätkä voitti sillä aina, mutta himmaajalla ei varmasti ollut niin hauskaa kuin Unnalla oli kikattaessaan kohelluksilleen.

Matsin päätteeksi he söivät molemmat kaksi tuoretta korvapuustia ja joivat lasilliset maitoa, jotka mutsi oli kikkuttanut Unnan koulupöydän kulmalle jossain vaiheessa peliä. He eivät puhuneet mitään, mutta Nemon seurassa hiljaisuus ei ollut vaivaannuttavaa. Unna tiesi, että sellainen oli harvinainen juttu ja hän osasi arvostaa asiaa, vaikka välillä se sieppasikin ihan tosissaan.

”Kai mun pitää lähteä himaan. Läksyt tekemättä”, Nemo sanoi ja laski lautasensa lattialle. Faunoidi opiskeli Riikinlinnan avoimessa yliopistossa meribiologiaa, kuten siskonsakin. Jätkä pudisteli pullanmuruset sylistään matolle ja lähti katsomatta Unnaa edes silmiin.

”Huomennahan on sunnuntai”, Unna sanoi.

”Öitä”, Nemo mutisi ja veti oven perässään kiinni.

Unna jäi tuijottamaan punaista peliohjaintaan. Hän pudotti sen lattialle, nappasi oravapehmoelun sängyltä ja heitti sillä ovea. Kuului vaimea tömähdys ja rapsahdus, kun orava ponnahti paperikoriin. Unna pudottautui selälleen sängylle ja nosti käsivarren silmilleen, kun ulko-oven kolahdus kuului seinän läpi. Nemon käytös oli täysin käsittämätöntä. Unnan huone ei ollut varsinaisesti mikään neitsytkammio, jonka seinien sisässä häntä olisi tarvinnut kohdella kuin siveysvalan vannonutta nunnaa. Ota tuostakin jatkästä sitten selvää.

Unna päästi keuhkot hitaasti tyhjäksi ja tuijotti kattoon. Ei hän ottanut kyllä omista tunteistaankaan selvää. Olisi ollut niin helppoa, jos Nemo olisi ollut seurustelumateriaalia. He olisivat ajautuneet jo ajat sitten yhteen. Välillä tuntui, ettei Unna voisi olla koskaan onnellinen missään muualla kuin paikassa, johon metsästäjät olivat luoneet hänet, siellä minne vaistot vetivät magneetin taivon, lohikäärmeen kainalossa. Fiilis tuntui pelottavan lopulliselta, täysin peruuttamattomalta. Käsittämätöntä, että yhden geenin manipuloiminen laboratoriossa tuntui vievän häneltä vapaan tahdon, logiikan ja järjellisen päätelykyvyn kokonaan. Unna ei suostunut olemaan pelkkä viettiensä summa. Hän oli biologinen sätkynukke, mario-netti, joka halusi epätoivoisesti katkaista lankansa.

Unna oli ollut ihan varma, että heidän suhteensa olisi ollut elämän mittainen, niin luonnolliselta Rufuksen seura ja kosketus olivat tuntuneet. He olivat seurustelleet vaivaiset kolme kuukautta, ja vaikka Unna oli ollut siihen elämänvaiheeseensa asti totaalisen yksin ilman edes ainnuttakaan koulukaveria, hän ei meinannut tottua elämään millään ilman fyysistä kontaktia. Oli ollut jumalais-ta sulkeutua lämpimään syliin televisiota katsellessa, tottua turvalliseen kädestä pitämiseen väkijoukoissa kävellessä ja herätä raukeisiin, unesta tokkuraisiin kosketuksiin aamuisin.

Jos Nemo tekisi aloitteen, Unna antaisi mennä, hän ainakin yrittäisi. Yksin oleminen oli kamalaa.

2

Joone ei käyttänyt yleensä koskaan VIP-korttejaan, koska se oli röyhkeää niitä kohtaan, jotka joutuivat jonottamaan. Tällä kerralla hän oli kuitenkin ripustanut laminoitun lätkän niittivyölleen ja käveli Frank the Lobsteriin jonon ohi sisään. Omalle keikalleen hän ei jonottaisi, vaikka porukka huutelisi kuinka hävyttömiä. Vikke ja Rufus seurasivat Joonen kannoilla askeleet lumessa naristen, ja portsarit tervehtivät faunoidijengiä nyökkäämällä. Baarimikko seisojau taukotupakalla ilman takkia eikä edes hytissyt. Sisällä taisi olla kuumat tunnelmat.

Mutina ja huutelu vaimenivat, kun ovi sulkeutui leikaten valituksen rämisevän musiikin alle. Joone huokaisi helpotuksesta ja riisui hapsunahkatakkinsa. Rufus oli edelleen tajuissaan. Kiva, että kämppis vaivautui hänen keikalleen huolimatta depiksestä, jota jätkä oli pitänyt viimeiset kaksi kuukautta, mutta mitä se oikein ajatteli? Jäätävän kylmä tuulahdus ei tullut enää pakkasyöstä vaan lohikäärmeen mielentilasta. Faunoidista uhkuva itseinho oli laskeutunut tämän ympäristöön niin kylmänä että ilmasta olisi voinut tehdä lumipalloja siitä lähtien, kun he olivat eronneet Unnan kanssa kaksi kuukautta sitten. Humalaiset ihmiset törmäilivät Lobsterin ruuhkassa toisiinsa kuin biljardipallot, mutta kaikki kiersivät kuin reflek-

sinä Rufuksen. Kukaan ei horjahtanut kaksimetrisen, sydänsuruissaan rypevän lohikäärme-kuninkaan reitille vahingossakaan.

Matelijoiden tavoin Rufus ei kestänyt kylmää, vaan va-josi kuukausien mittaiseen horrokseen, jos oleskeli alle viidessä asteessa yli tunnin. Siinä missä tavikset turrut-tivat itseinhoaan viinaan, Rufus teki sitä näköjään kerjää-mällä talvihorrosta. Faunoidilla oli pelkkä hihatton bändi-paita päällä ja löysät farkut, vaikka ulkona oli yli kymme-nen astetta pakkasta. Suomuiset käärmetatuoinnit kier-sivät käsivarsia ja hartioita, jotka olivat jännittyneet luo-taantyöntävään asentoon kuin krokotiilin häntä. Lohi-käärmeellä oli niin hirvittävä ikävä Unnaa, että matelija olisi ottanut mieluummin kylmän nuijanukutuksen ke-vääseen asti kuin kestänyt kidutusta, jota tietoisessa tilas-sa hengailu oli.

Olisi pysynyt kotona, Joone ajatteli ja ojensi takkinsa narikkaan. Tyyppiin ei saanut mitään kontaktia. Jätkä kul-ki joka paikassa autopilotilla, ymmärsi hädin tuskin edes puhetta. Rufuksen kanssa asuminen oli täysi pommi, se vaaransi metsästäjien takia koko porukan, mutta aihe oli silti tabu. Siitä ei vaan puhuttu. He eivät voineet hylätä lohikäärmettä, kun mies oli menettänyt niin paljon; van-hempansa, veljensä ja vielä suuren rakkautensa. Lisko ve-täisi varmaan ranteet auki, jos ystävätkin lähtisivät. Ei sel-lainen ollut mikään vaihtoehto, sitä ei edes mietitty. Mutta lääkärin vastaanotolle Rufus olisi pitänyt saada. Faunoi-deilla oli vahvemmat hormonit ja vietit kuin tavallisilla ihmisillä, joten he kokivat kaiken kuohuvien tuntein, mut-ta kahden kuukauden mittainen suruaika teinisuhteesta eroamisen jälkeen ei ollut enää normaalia.

”Tuolla on Tarhakadun porukka”, Rufus sanoi. ”Mä käyn tsekkaamassa miten niillä menee. Dasse oli sohlannut taas jotain viime viikonloppuna.”

”Ai”, Joone sanoi. ”Mitä se teki?”

”Pölli kuulemma linja-auton”, Rufus mutisi ja meni.

No huhhuh, Joone ajatteli ja näpräsi huulirenkaitaan. Miten noin pahasta dorkailusta pääsi yli? Joonella oli huono omatunto jo siitä, kun hän oli halkaissut Maken symbaalin soundtsekissä. Eikä edes tahallaan.

Mutta Joone oli iloinen, että Rufus jaksoi tavata muitakin kavereitaan. Se oli selkeää edistystä ja maljannoston arvoinen tapahtuma.

”Ai saakeli, mutta täällä tuntee olevansa aina ku kotonaan”, Vikke sanoi ja rummutti reisiään laukkakompin tahdissa. ”Oluttuoppi käteen ja nainen vielä kainaloon niin avot.”

”Siinä sulla onkin valkkaamista”, Joone naurahti ja jyräsi tietään baaritiskille. Viikolla Lobsterissa sai olla aika rauhassa, mutta viikonloppuisin mesta tulvi bändäreitä, jotka tulivat kyttäämään kaikista pienimpienkin yhtyeiden jätkiä. Jumankauta Saksasta asti. Alaikäisiä seisoi joskus pihallakin parveilemassa ja toivomassa että joku solisteista tulisi edes hetkeksi tupakalle.

Vikkehän ei soittanut mitään, mutta faunoidi sai ulkonäkönsä varjolla puutteen anteeksi. Kädet pyrähtelivät tupeerattuihin hiuksiin, kun naiset kohentelivat kampauksiaan ja ojentelivat kimaltaviin vaatteisiin verhottuja ryhtejään näytösmallin näköisen jätjän kulkiessa ohi. Jotkut pojat tulivat Lobsteriin tyhjän kitarakeissin kanssa kaljalle odottamaan seuraa, mutta Aleksanterinkadun stallion ei tarvinnut moisia vippaskonsteja.

"Mun keikka alkaa vasta tunnin päästä. Otetaanko yhtä?"

Joone tilasi punaviiniä, Vikke olutta. He löysivät molempien hämmästykseksi tyhjän nurkkapöydän ja istuivat alas. Joone hörppi sirosta jalallisesta lasista, mikä sai Viken virnuilemaan miehekkään tuoppinsa takana.

"Mikä hiton Ville Valo jätkä luulee olevansa?"

"Meinaatko, että Ville Valo on ainoa tässä maailmassa, joka juo punaviiniä?"

"Taiteilija. Kerropa täytyykö ihmisen elää tietynlainen elämä kasvaakseen luovaksi? Edesottamuksia, kärsimystä ja niin edelleen."

Joone pyöräytti silmiään. "En mä vaan tiedä. Miksi sä tollasia kyselet?"

Vikke kohautti olkiaan ja otti huikan tuopistaan. "Huikseni. Kelaa nyt."

"En mä tiedä. Kai sitä voi kasvaa muistakin kokemuksesta kuin ikävistä", Joone huokaisi. "Et sä voi yleistää toleen, en mä voi puhua kuin omasta puolestani. Mutta kyllä musta tuntuu, että mistä tahansa elämän kriisistä läpi rämpiminen kasvattaa henkisyttä ja luovuutta. Mulle on tapahtunut aika paljon kaikenlaista. Toisin ku tollaselle hemmotellulle pikkuvarsalle, joka ei ole kohdannut isoja konflikteja elämässään vielä koskaan."

Vikke nauroi ja kolautti kolpakkonsa pöytään. He vilkaisivat yhtä aikaa baarin perälle, kun sieltä suunnalta kuului särkyvän lasin kilinää. Rufus istui tarhakatulaisten kanssa ja koko pöytä tuntui olevan vaivaannuttavan hiljaisuuden vallassa. Dassen huulet liikkui hitaasti. Faunoidi siirsi punaisia rastoja varovaisin liikkein Rufuksen selkään ja taputti ystäväänsä olalle.

"Ajatteletko sä samaa kuin mä?" Joone kysyi hiljaa.

Vikke nyökkäsi totisena. "Megan Foxia."

"No ei, vaan Rufusta. Toi sen juttu alkaa mennä mun mielestä ihan överiksi."

"Ole hiljaa, se voi kuulla meidät."

"No ei sillä nyt sentään niin hyvä kuulo ole", Joone mutisi. Musiikki pauhasi täysillä, Joonen tupeerattu tukka tuntui tärahtelevän bassojen tahdissa päässä. "Ja mitä sit vaikka kuulisikin? Eikö tästä olisi aika puhua?"

"Ei", Vikke sanoi ja kohotti tuopin huulilleen.

Joone huokaisi. Vikke halusi mennä kaikessa siitä misä aita oli matalin eikä puuttua koskaan toisten asioihin.

"Mutta tää vaivaa koko porukkaa", Joone yritti vielä. "On ihan älytöntä, että Ronni ei voi hengata meidän kanssa, koska Rufus ei voi sietää sen tyttöystävän veljeä. Tää asetelma on ihan ku jostain huonosta saippuaopperasta. Oikeesti."

Vikke kohautti olkiaan.

Joone pyöritti sormiaan viinilasin suulla. Ronnin vesielementtiä edustava suolaveden ja raikkaan merituulen tuoksuinen piraijatyttöystävä oli hengannut heidän kimpakämpässään aina, kunnes Unna ja Nemo olivat alkaneet pyöriä pari viikkoa sitten yhdessä. "Eihän se ole Edenin vika mitä sen broidi tekee. Sitä paitsi Unnan asiat ei kuulu Rufukselle enää tippakaan."

"Sano se tolle ruudin tuoksuiselle, kävelevälle joukkotuhoaseelle", Vikke naurahti. "Ronni voi ihan hyvin viettää Edenin kanssa aikaa muuallakin. Koittaisit miettiä jotain muuta. Sulla on keikka kohta, keskity siihen."

Joone otti kaksi pitkää huikkaa viinilasistaan. Parkkihapot pöllähtivät nenään asti ja Joone irvisti. Vikke sen

First you wanna kill me, then you wanna kiss me.

”Selvitä saaliisi heikkoudet ja houkutukset, ja rakenna loukkusi näistä elementeistä”, neuvo metsästäjän käsi-kirja faunoidien pyydystäjää. Kun Viken puhelin ei baariyön päätteeksi vastaa, aavistaa Joone pahinta. Pelastusretki tuntemattomaan pakottaa Unnan ja Rufuksen unohtamaan sydänsurunsa, mutta mullistaa Joonen elämän sitäkin rajummin. Nuori jousimies auttaa Joonen pulasta ja huo-kuu vetovoimaa, jonka edessä harakkapoika on aseeton. Alkaa taistelu aikaa, pakkasta ja päänsisäisiä houkutuksia vastaan. Kun saalistajan ja saaliin intohimot ovat yhteisiä, ei mikään ole enää itsestään selvää ja roihu syttyessään pidäkkeetön.

Faunoidinuorista kertovan trilogian päätösosassa vaara ja viettelys kulkevat käsi kädessä. Sarjan avaus Käärmeenlumooja (2012) oli Topelius-palkintoehdokas sekä kirjabloggareiden valinta vuoden parhaaksi nuorten-kirjaksi. Piraijakuiskaaja (2013) jatkoi Unnan ja Rufuksen tunteita kuumentavaa tarinaa ja ylsi Blogistania-kilpailun nuortenkirjojen kärkikolmikkoon vuonna 2013.

ISBN: 978-951-0-40645-8

N84.2 www.wsoy.fi

Graafinen suunnittelu Niina Yli-Karjala

valokuva: Shutterstock, lintu: Thinkstock

